

Kapitola 7. Ostrost přechodu

Předcházející část: Kapitola 6. „Prožívač“

KAPITOLA 7

Hrana přechodu

(Zlomová hranice vnímání / the razors edge)

Diskuse

Je vidět, že dokonce i na koncepční úrovni není možné lineárně zrušit komplex ego /prožívač, ani to není možné bez Boží pomoci, a kterou poskytuje přítomnost duchovní energie. Duchovní energie je emanace Já. Příliv božské energie je důsledek karmických sklonů spolu s Boží milostí, duchovní volby a svolení Vůle, a také například bohoslužby, duchovní oddanosti, modlitby, prosby, nesobecké služby, milosrdenství a lásky.

Kalibrace vědomí udává úroveň vývoje vědomí, která koreluje se stupněm nadvlády duchovní energie, která doprovází pravdu a lásku. Ego se nemůže vrátet všemi svými mnohočetnými systémy víry. Místo toho s duchovním úmyslem kalibrovaná úroveň vědomí stoupá nahoru a když se to děje, samotné pole podporuje zrušení dominance ega.

Techniky a postupy, které rozpouštějí základy různých postojů ega na Stupnici vědomí, byly popsány jinde (*Překročení úrovní vědomí*). Byly také zmíněny v kapitolách o meditaci a rozjímání. V určitém období duchovní evoluce a se souhlasem vůle vzniká v člověku vnitřní rozhodnutí vážně a aktivně usilovat o duchovní povědomí pro vnitřní potřebu. To může být doprovázené změnou životního stylu nebo hledáním duchovních učitelů nebo komunit. V praxi se ústřední prvky vážně oddané vnitřní duchovní práce sestávají z:

1. Disciplinované soustředění bez odchylky.
2. Ochota odevzdat všechna přání a obavy Bohu.
3. Ochota snášet přechodné útrapy dokud nejsou obtíže překročeny.
4. Stálost a bdělost.
5. Přejít od vlastního zájmu jako účastníka/prožívajícího k postoji svědka/pozorovatele.
6. Ochota vzdát se odsuzování a názoru na to, co je pozorováno.
7. Identifikace s polem spíše než s obsahem pole.
8. Postupovat s jistotou a důvěrou, že osvícení je osudem člověka a ne cílem, přáním nebo nadějí; odmítat myšlenku, že osvícení je zisk; a porozumět, že je stavem, který je následek rozhodnutí, záměru, oddanosti a vyplývá z karmy a Boží milosti.
9. Vyvarujte se oslavování nebo zveličování úsilí nebo jeho cíle a

spoléhejte se na oddanost kvůli ní samotné.

Zlomová hrana vnímání: Zůstat na hraně vlny.

Být svědek / pozorovatel je kontemplativní postoj. Fenomény se objeví a zmizí. Člověk se musí neustále vzdávat touhy prožívat jevy nebo touhu, či vychutnávat zkušenosti kvůli samotnému prožívání.

Bylo zjištěno, že pocity a myšlenky vyvstávají a odplouvají jako vlny. Očekávat budoucnost je často výsledkem snahy o ovládnutí, která je založená na strachu. Strach, kontrola a očekávání jsou spojené se zaměřením na přední stranu vlny prožívání. Naopak přilnavost k myšlenkám a pocitům po dobu jedné desíti tisíciny sekundy za hřebenem vlny, je zaměřením a lpěním na minulosti. Je třeba se zaměřit na hřeben samotné vlny, dříve než spadne, do té desetitisíciny sekundy „prožívání“. Detekce tohoto „prostoru“ je umožněna vnitřní kvalitou vědomí samotného, která nemá zpoždění. Tuto volbu nelze učinit vnímáním, protože vnímání se pohybuje přesně stejnou rychlostí jako myšlení.

Vědomí je umístěno těsně pod nebo před funkcí pozorovatele. Je tiché a nepohyblivé, stejně jako obloha nebo samotný prostor. Vzdáním se očekávání, lpění, hledání potěšení, nebo vyhýbání se nepříjemnostem, ohnisko zůstává na hraně hřebenu prchavého okamžiku. Tímto postojem myšlení a představivost postupně ustupují a odhaluje se, že základní pole je aktivováno touhou a úmyslem samotného myšlení. Jak se zaměřením a zájem přesune z obsahu na pozorovatele /svědka, bude zjištěno, že pozorovatel / svědek je emanací vědomí jako povědomí a nelinearita, neosobní kvalita, která je primární, vrozená a autonomní.

Ačkoli se tato meditace / kontemplace může zdát nejprve neobvyklá nebo nepříjemná, tak se nakonec stane vlastním postojem bez odporování, protože je v souladu s vůlí a Božskou energií. Pokud data, kterých je člověk svědkem, nejsou předmětem touhy ani odporu, ani nemají hodnotu jako „moje“, začínají ustupovat a nakonec odpadnou.

Naopak, každé je odevzdáno Bohu, jakmile vyvstane, a tichý zdroj energie, který si přeje myslet nebo prožívat, je odhalen. Chcete-li jej vypnout, je jenom nezbytné odevzdat tyto touhy Bohu.

Transformace / zjevení

S ústupem zájmů nebo hodnocení filtrující obrazovky prožívače iluzorního osobního já (ega), se toto iluzorní já stává „tím“, a ne „já“. Jeho dominance a vměšování se zmenšuje a odpadá. Jevy a kvality světa se pak hluboce mění. S odstraněním rušivé obrazovky se vše odhaluje jako vnitřně nádherně zářící. Vše se „představuje“ jako živoucí a s vědomím. Předchozí vzhled světa byl šedivý a monochromatický v porovnání s barevností skutečného světa. Teď už vše svítí vlastní září ohromující krásy následkem živoucnosti, všudypřítomnosti a univerzálnosti života.

Vše je navzájem propojené a vyjadřuje jednotu (Oneness a Unity). Všechno se děje samo od sebe. Brilantní kvalita zářivé krásy svítí jako podstata stvoření. Mysl mlčí. Nejprve váhavě, a pak s ohromením si člověk uvědomuje, že Božství se samo

odhaluje jako dar prezentace.

Jedinečné Božství se projevuje jako Stvoření, které je kontinuální. Všechno vyzařuje své vědomí uctíváním existence ohromující lásky jako Přítomnosti. Prezentace je ohromující a dokonce i pole vědomého uvědomění je umlčeno velkolepostí.

Přítomnost brání fungování v běžném smyslu. Známa identita sebe zmizela. Dokonce ani není možné mluvit o Realitě bez Božské pomoci. Ta nemůže být popsána nebo vysvětlena. (Dokonce ani, kdyby to trvalo třicet let.)

Jednobodovost (one-pointedness) myslí

Toto je věc, o které se často přednáší a je zmíněna v klasické duchovní literatuře. Základy byly popsány jako volní proces, který je často zaměňován s „koncentrací“. Přichází spíše jako důsledek zaměření než úsilí, což naznačuje koncept koncentrace. Rozhodnutí znamená ve skutečnosti „dovolit“, spíše než „dělat“. To vyžaduje ochotu vzdát se jak lpění, tak vyhýbání se předváděným jevům světa, ať už pocházejí vnitřně (mysl / emoce), nebo externě (vnímání / smysly).

Je pouze nutné se vzdát přitažlivosti nebo averze k přechodným jevům. Termín „koncentrace“ vede k úsilí, jako je zaměření ega na obsah, který je lineární, zatímco vědomí naopak by se mělo stahovat z obsahu (obrazy, myšlenky, nápady, pocity atd.) do samotného nelineárního kontextuálního pole.

Tento postoj má za následek přiblížení se k otázce „kdo“ je vlastně tím pozorovatelem. S vnitřní poctivostí pak jednou člověk zjistí, že neexistuje „kdo“, ale místo toho existuje „co“, což je autonomní kvalita, která je svědkem. Stává se objektivní s ústupem záměru dělat něco s jevy, jako je získávání potěšení nebo emoce.

Přesnější termín pro proces je „nonpointedness“ (ne – bodovost) myslí, je to volba / rozhodnutí nezaměřit se a tudíž být vyloučen z účasti na míjejících jevech. Toto jediné umožňuje být svědkem volitelnou volbou, spíše než snaživým zaměřením se koncentrací na jeden bod.

Termín „jednobodovost“ je specificky lineární i dualistický v tom, že rozdělí kontextualizaci na toho, kdo je zaměřen na „něco“, což vede k dualistickému rozdělení mezi „kdo“ a „co“. Tato dualita se ztrácí jako důsledek záměru zažít jevy. Je to tedy opačný směr od psychologického sebezkoumání, které zjišťuje, jak člověk myslí nebo cítí, když si připomíná životní události. Tento typ šetření vede k nekonečnému hledání, ve kterém každý bit informace automaticky vede k další otázce, což naznačuje, že je tento systém spíše určený k prozkoumání ega, než aby ego překonal.

Lze si všimnout, že prožívající aspekt ega je neustále připraven na to, aby těžil z jevů, kterých je svědkem, a to i tehdy, je-li pouze potvrzena jeho vlastní realita, jako stále předpokládaného osobního já.

Ego se zdráhá přijmout, že rozvinutí následných jevů je autonomní a neosobní. Je

připraveno okamžitě zaujmout pocit, který je naopak vždy výrazem úhlu pohledu nebo postoje ega, jako je názor, nebo přinejmenším aby deklarovalo, že je primárně zásadní lidskou identitou a smyslem pro kvalitu reality. Zastavit identifikaci prožívače jako realitu sebe je velkým přechodem od dualistického obsahu k nedualistickému kontextu, a tedy od osobního já k „Já“.

Přitažlivost jevů

Prožívač je sváděn lákadlem a atrakcí přechodných jevů kvůli promítaným hodnotám. Ty jsou odrazem významu a důležitosti, což můžeme vidět v celém odvětví reklamy, která má za úkol získávat pozornost a vyvolávat touhy „mít“, „dělat“ nebo „být“ (úspěšný, obdivovaný, bohatý atd.). Takže všechny sledované jevy vyvolávají nekonečné požadavky „vlastnit“, „získat“, „být“, a nějakým magickým způsobem přijímat výhody. Obsah přechodných sledovaných fenoménů je proto okouzující jako významný nebo cenný a stává se „zvláštním“, i když jeho jedinou hodnotou nebo smyslem je, že je to „moje“.

Tato tendence se projevuje v klinických podmínkách, kde existuje panika ze ztráty paměti pro dobu amnézie. Ta se projevuje u některých starších lidí na počátku, kdy dochází ke ztrátě paměti, ale jak čas postupuje, většina pacientů se stává lhostejnými a stále méně se starají, jaké je datum nebo rok, nebo dokonce jak jsou staří. To i nadále způsobuje paniku u ošetřujícího personálu a rodiny, ale staršími lidmi je to přijímáno už s klidem.

Je poučné představit si celé období, kdy si člověk nic nepamatuje (to se stalo v životě každého, ale nebylo to zaznamenáno). Za prvé se jedná o paniku a emocionální melodrama ze ztráty. Zkoumání toho, co mělo být ztraceno, je docela odhalující. Zamysleme se, „co“ je vlastně ona údajně tragická ztráta. Paměť má danou hodnotou tím, že ji sentimentálně považujeme za „drahocennou“, protože je „moje“, nebo jsem to „já“.

Experiment rovněž odhaluje identifikaci sebe sama jako subjektivní, zkušenostní, lineární časovou stopu. Průměrná mysl dospělého člověka si obvykle nedokáže vyvolat podrobnosti z dlouhého časového období. Dokonce to vyžaduje koncentrované úsilí, aby byl člověk obvykle schopen vyvolat i velmi významné události. Je poučné poznamenat, že během časového období chybějících let bylo ego (mysl) zaměstnané prožíváním a získáváním imaginárních požitků, které mohly plynout z přechodných jevů. Otázka je, jakou hodnotu má teď?

Aby se člověk oddělil od atraktivních svůdných lákadel přechodného lineárního obsahu sledovaných jevů, je užitečné si představit, že to, co je prožíváno, bude pravděpodobně zapomenuto, obvykle jen za pár vteřin. Tento lineární obsah opravdu není dostatečně důležitý, aby ho bylo možné znovu vyvolat, pokud není označen jako „zvláštní“ nebo důležitý. Analogii poskytuje nedávno objevený fenomén „blink“, kdy mozek / mysl automaticky vypne vizuální povědomí při každém mrknutí očí (Bristow, 2005). Výsledkem je, v běžném životě, celkem přibližně devět dní strávených ve vizuálním zapomnění.

Instrukční cvičení odhalují, že člověk není pasivní oběť mentální činnosti, ale místo toho je samotným původcem s ohledem na záměr vytěžit promítanou hodnotu. S

tímto porozuměním je člověk osvobozen od falešného „já“ prožívače. Já nepodléhá prožívači, ani jím není limitované. Jeho kvalita není lineární ani sekvenční a je nezávislá na jevech a dokonce i na praktickém prožívání sebe sama. Na základě identity je Já v podstatě současně vědění i tím, kdo ví.

Otázka: *Popis jednobodovosti myslí objasňuje, že to není opravdu zvláštní proces, postup, nebo náročná praxe, ale spíše způsob orientace na prožívání přechodných jevů.*

Odpověď: Je to podobné pozici nebo převažujícímu postoji, jako být na přídi lodi, která má pouze jedinou funkci, navzdory rozdílnému vzhledu jednotlivých vln. Vlastně mysl to dělá na určité úrovni po celou dobu, ve které zaznamenává mnoho přechodných jevů bez pauzy na reagování, zapamatování nebo zpracování.

Z množiny vstupů mysl pouze vybere velmi málo bitů informací nebo dat určených pro pozornost a záměrné zaměření. Velká většina možných lineárních dat je ignorována, přestože jsou registrované a zpozorované. Pozornost je selektivní a je založená na předpokládané hodnotě, která je pouze přechodná. Sledováním, jak si mysl vybírá data pro pozornost, se její sklony projevují a odhalují zdroje přitažlivosti a averze. Zrušením sklonu k projekci jak touhy, tak odporu, všechno dostane stejnou hodnotou, když je to zbavené promítané výlučnosti.

Tento styl je vidět v přírodě, když pták plachtí bez námahy vysoko nad břehem, a nechá se nést oceánskými vánky. Jeho křídla se sotva pohybují a pouze je nastaví do větru jemnými, subtilními pohyby. Tudíž může zůstat nahoře dlouho a není unaven.

Otázka: *Ale nepřišel by člověk o důležité pozorování nebo zkušenosti?*

Odpověď: Znovu, „důležité“ a „cenné“ jsou indikativní editace. Bez selekce má všechno stejnou „hodnotu“, protože zdroj je uvnitř jako důsledek samotné vlastní existence. Vše je stejně perfektní a vnitřní krása a dokonalost všeho, co existuje, vyzařuje bez námahy.

Po odmítnutí promítaných hodnot všechno dostane stejnou hodnotu z důvodu existence Stvoření, kdy forma je výrazem vrozené beztvorosti Jednoty. Vnímání se zaměřuje na lineární jedinečnosti a rozdíly a tedy na oddělení. Já je vše zahrnující.

Ego projekcí předpokládané hodnoty vidí krásu pouze selektivně a opírá se o linearitu, která je podložena očekávanou estetikou. Bez hodnocení vyzařuje vnitřní krása všeho, co existuje, jako vrozená kvalita existence samotné. V běžném životě je pozorování této tendence překryté nepřeborným množstvím podnětů. Jedním z cílů umění je zaměřit se na téměř libovolný konkrétní předmět a představit ho tak, aby byla vystavena jeho vrozená krása a dokonalost jako výraz toho, „co je“. Tento proces odhaluje přítomnost esence za tvarem.

Láska má tuto charakteristiku také a známé se stane prostoupené hodnotou, protože jeho vnitřní hodnota již byla zjištěna. Tímto procesem se známé věci stávají „drahými“ a oceňovanými, dokonce, i když je to jen oblíbený pár starých papučí. Pro Já se všechno stává skvělým, ne proto, že je to „moje“, ale proto, že to je.

Otázka: *Popsaná metoda se rovná překonání a vyloučení hrany prožívače ega jako převažujícího ohniska zájmů a psychické energie.*

Odpověď: Jeho funkce může být vynechána, a proto jeho editační proces již není oceňován. Co je devalvováno, má tendenci zmizet. Povědomí je kvalita vědomí samotného, které není zatíženo tím, že musí cokoliv „dělat“. To pouze „je“ a díky své vrozené schopnosti pochopí podstatu *přímo*. Přítomnost Božství jako Já existuje bez námahy. Ono „ví“ a je to kvalita identity, takže není nutné zpracovat vztah mezi „tím“ a „tím“, nebo „já“ a „to“. Realita, která je odhalena odmítnutím identifikace s rozhraním / prožívače/ procesorem ega nemůže být snadno slovy popsána. Subjektivní povědomí o existenci je needitované primární vědění mimo popis. Jeho zdrojem je Já a ne, jak ego věří, že to je aspekt prožívače já.

Otázka: *Pak tam opravdu není žádná „hrana“ nebo „okraj“.*

Odpověď: Tato analogie má pragmatickou hodnotu, dokud není dále prospěšná nebo užitečná. Je to jako mít loď pro překročení potoka, ale neslouží k jiným účelům. To je společné všem duchovním postupům a technikám.

V přítomnosti Božství už duchovní praktiky nemají smysl, stejně jako vesla, jakmile byl druhý břeh dosažen. Stejně jako všechny denotativní pojmy se „hrana“ rozplyne do nové linearitě Jednoty (Oneness) Božství Já. Neexistuje osobní já, které by bylo svědkem konečné Reality, protože vědění a vědoucí se rozpouští do identity. Termín „hrana“ označuje kvalitu rozhraní procesoru / prožívajícího, která je umělou separací. Další popis, který se může opět zdát nejednoznačný, je říci, že všechno je, kvůli své vlastní existenční realitě, vlastní reflexe.

Otázka: *Kontemplace usnadňuje průlom v rozlišování podstaty od vnímání?*

Odpověď: Kontemplace umožňuje, aby se proces stal spíše důsledkem kontextu než soustředění. Tento proces je spíše prchavý. V praxi je nezaostřený v důsledku záměru. Není manipulativní. Duchovní techniky dozrávají s reflexí a pak se stávají nenamáhavé jako „druhá přirozenost“ – tedy snadné a přirozené. Není to nic nového je zvládnout a nastolit přirozený sklon a schopnost vědomí identity vědění Já. Já je vnitřní učitel, jehož vlastnosti je třeba zaznamenat a ocenit.

Otázka: *Otázky, které vycházejí z ega, se objevují jako specifické myšlenky a dotazy. Já se vyjadřuje spíše jako jemné sklony, které nejsou opravdu verbální a explicitní.*

Odpověď: Ego by nevědělo, na jaké otázky se má ptát, neboť jeho hodnoty a styl shromažďování informací fungují prostřednictvím jiných mechanismů. Můžeme vidět, že skutečně otázky vznikají spontánně. Je to, jako kdyby odpovědi již byly přítomné, ale touží po finální deklaraci, potvrzení a vyjasnění. Je to důsledek střetu s pochybnostmi. Tento proces je také formální uznání toho, co je již známé, ale nevyjádřené.

Každý, kdo už je na určité úrovni ví, že „to je“, ego se snaží o detaily definice, ale Já není oklamáno rušivým vlivem. Všechny falešné identifikace mohou být okamžitě rozpuštěny a lze ochotně veškerou mentální činnost odevzdat Bohu.

Osvícení je důsledkem velkého posunu od obsahu a identifikace. Zaměření prožívajícího je jako obrazovka, která zakrývá realitu a mizí po odstranění rekvizit. Toto je důsledkem odevzdání se vůli Boha. Pocit pro skutečnost vlastního já, vlastně existuje pouze kvůli základní přítomnosti Já.

Otázka: *Jazykové vyjadřování je určeno pro komunikaci s informacemi. Když je používáno v duchovní oblasti, vede nakonec do slepé uličky, která je frustrující. Mysl chce pokračovat v mentálních konstrukcích o těchto věcech.*

Odpověď: Jazyk je denotativní kvůli své specifčnosti a linearitě, ale má také neverbální implikace a reference, což je také jeho subjektivní kvalita. Tak se nakonec výuka stává neverbální a je přenášena prostřednictvím nelineárního pole té úrovně vědomí, kterému je vědění vlastní. Velkou hodnotu má přítomnost Učitele, jehož energetické pole je jako katalyzátor. Vysoké energetické pole Já je již přítomné ve studentovi. Nemusí být získané, ale pouze aktivované, což je důsledkem pozitivního karmického potenciálu.

Následující část: [Kapitola 8. Vše proti nicotě](#)